

СТАНИСЛАВІВСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ТРИЧІ В ТИЖДЕНЬ

Рік II.

Станиславів, п'ятниця 19 червня 1942.

Ч. 59 (100).

МИКОЛА ЛИСЕНКО

В 100 РІЧНИЦЮ НАРОДЖЕННЯ

І буде слава від повні
Наділять славою і нас
Стріпнуться немичні каліни
І прискорять той слушний час.
М. Старицький.

Веснянки, Колядки і Щедрівки, Весілля і інші.

Збирання і видання українських народних пісень належить до його перших заслуг для української музики. Такого великого, зокрема в такій мистецькій обробці, збірника народних пісень, не має жаден інший славянський народ. Крім цього пише Лисенко наукові розвідки як „Передмова до думи про Хмельницького і Барабаша“ і другі.

З його оригінальних творів заслуговує на спеціальну увагу музика до слів Т. Шевченка. Так майстерно підклав Лисенко слова Шевченка під ноти, що іншої музики до його слів годі й подумати. Так зеднати слово з музикою вмів тільки геніяльний німецький композитор пріємщик Р. Вагнер. Лисенко є творцем української опери і оперети. Оперу „Чорноморці“, „Різдвяна ніч“, спонукали Лисенка і його співпрацівника М. Старицького писати інші опери, як „Страшну ніч“, „Тараса Бульбу“, музично-драматичні твори „Зима і весна“, „Енеїда“, дитяча опера „Коза Дереза“, „Чарівний сон“ і багато інших. Остання опера була відносною „Ноктюрно“ (1912 р.) Одна з найкращих його творів, який стоїть на чолі усеї української музичної літератури є „Радуйся, низо непольта“. З церковних творів заслуговують на увагу „Боже Великий Єдиний“ і „Пречистая Діво Мати“.

М. Лисенко був не тільки композитором. Він був хормайстром, педагогом, диригентом. З його диригентської школи вийшли такі диригенти як світової слави О. Кошниць і К. Стеценко.

М. Лисенко надав напрям українській музичній творчості і через це є він головним репрезентантом української музики. В його творах виявляється велика задума, виявляється тут українського народу. Лисенко є творцем української опери, творцем кантати, сольової пісні, та вкінці основоположником української інструментальної музики. Він створив у нашій музиці національний напрям, сягаючи у скарбницю народної музики.

Для нас має Лисенко далеко більше значення, як Гріг для норвежців, Вагнер для німців, чи Сметана для чехів. Вел вони творили для свого народу в сприятливих для них обставинах.

Лисенко творив для свого забутого в широкім світі народу, творив в умовах московської дійсності. М. Лисенко був будителем, що показав українському народові його вартість і його справжнє місце серед інших щасливих народів, яке належить йому по праву його великих духових скарбів.

Д. Дородко.

Міністер Розенберг про зайнятий Схід

Після своєї поїздки по Литві, Латвії, Естонії і Вілорусі міністер Розенберг дав одному з німецьких журналістів такі інформації про завдання німецького проводу на сході та висліди дотеперішньої роботи.

Міністер Розенберг висказав на те, що треба було утворити територіальне міністерство, яке об'єднує в собі керівництво всіма справами цих великих територій, різних від себе історично і національно. Треба було притягнути до праці людей обізнаних зі сходом, які не вели б справ шаблонно, а орієнтувалися всебічно.

Як перше і важке завдання окреслив міністер земельну реформу для давніх советських областей, яка влючує балтійські та західно-українські краї, що перед тим були під Польщею. Головна мета нової реформи — це звесення советської колективної господарки. Господарство колективне дозволяло селянам свободніше підійняти та значно підвищило продуктивність праці.

Тому, що московські радіовислани почали говорити про те, нібито німці вносять колекти на те, щоб повернути панщину царських часів, в інтерв'ю з міністром вил запит в тій справі. Робити щось такого, як це подав Москва — завил міністер — було б цілковитим безглуздом. Во на території буйної царської Росії відбули такі революційні зміни, що це виглядало б на гротеску, коли б хтось хотів повертати до давніх часів. Веснянки солов'я, рік жона, будуть даліше притягати під німецьким проводом. Німецький народ дав багато людей на схід, які допомагають відбудувати все занежене, та інвестувати тут велику кількість власного майна. Очевидно, де все хіба не на те, щоб повернути стан вперд 1917 року. Німецька управа буде співпрацювати з різними східними народами та піддержувати їх ініціативу в грашці диних можливостей.

Розпорядок комісарів про основні самостійного ремесла в Остланді і Україні та упорядкування торгівлі чи дрібної промисловості в давніших балтійських державах, де ще один доказ оццденного життя на сході.

В тіх, що німецька управа притягує до праці народи сходу, в запорозка, що

не тільки ці народи будуть мати на майбутнє досить сировини та поживи для себе, але що й німецький народ, а навіть всі європейські народи будуть господарсько помлежні та забезпечені перед морським блокадом будьякої ковалції.

Відиссно культурного життя народів сходу міністер сказав таке: Коли я відвідав Остланд, на руйні одного ваьку відішлися представники цілої Латвії. В своїх давних строках вони співали народні пісні та виводили різні танки. Це, що вони можуть знову вільно танцювати і співати, це найкраще висовує наше відношення до культурних змагань всіх народів сходу, який в під нашою управою. Українські селяни і селічки плакали від зворушення, коли вони могли перед цим військом та представниками цивільної влади виконувати свої танки та співати пісні, як довля цього, що з них злято вже важкий тягар советського поневолення. Мистецьке життя трьох балтійських народів розвивається повним ходом. Німецька управа вдоволенна цим відродженням, що його видно в цілім краї. Сильний живчик цього життя сідно найкраще на пресі, яка всюди виявляється в вайвятих східних областях. Не менше як 189 часописів виходять тепер в місцевих монах, мимо технічних труднощів та браку паперу. Німецьких офіційовів в О. Де тільки це було можливо зараз по приході німецьких військ відчинено школи, а в балтійських краях спеціально інтенсивно працюють технічні інститути. Також в Україні знову віджили опери і концерти; як мене повідомляють, там теж вайвятий невбнякий мистецький рух. В Україні і в Остланді місцеве населення може свободно виконувати релігійні практики по важкій большевицькій неволі.

Німецька управа дала народам Сходу всюди можливість почати нове життя. Від поста ли даних народів буде залежати, чи використать вони свої можливості так, щоб це тільки їхне буття одержало новий зміст, але щоб свої багатства використати і для других, а в передовсім для тих, люди вони закладують вилгли свої нове життя, дебо німецькому народові.

Англійські бомбовини в Туреччині

З Анкари повідомляють, що з великі чотиромоторні британські бомбові літаки мусіли осісти на леговищі в Анкарі, а один в Адапавар. Залогі інтерювано. Пде тут про англійські військові літаки, які втікали зі Севастополя.

Ювілей зминених баял

Сдня німецька болова летується ескадра, що бере участь в боях на східнім фронті, святкувала довж дивний свій ювілей. Кількість бомб, дотепер свинена нею, вивозить 20 мільонів кілограмів.

УВАГА КОЛЬПОРТЕРИ!

На підставі ухвали Українського Окружного Комітету і комісаричного заряду Поліграфтресту в Станиславові, кожний кольпортер є зобов'язаний зложити вліпвід 2-ти мезу навцію за побрані часописи „Станиславівське Слово“, відповідно до вимовлених часів.

Хто до 1-го липня п. р. не впрішав належності за одержаний дотепер часописи і не зложить навцію — зтримаємо висилку.

АДМІНІСТРАЦІЯ.

Микола Лисенко зявляється в Україні в половині дев'ятнадцятого століття в часі, коли Москва видає суворі заборони на українське слово, коли забороняє співати українські пісні в театрах, коли нищить тих, які признаються до українського народу. В цей час приходять на світ М. Лисенко. Народився 1842 р. в домі дідичів-аристократів в селі Гриньках на Полтавщині. Рід Лисенків походить з козацької старшини з часів Б. Хмельницького. Першу музичну освіту дав йому мати, опісля студіює Микола в Києві, в Харкові, згодом в Німеччині, Липську і Петербурзі. Всюди виказав Лисенко свої незвичайні здібності як музик і композитор. Коли приглянемося творчості і діяльності Миколи Лисенка то без сумніву скажемо, що Микола Лисенко, це велетень духа, це не тільки репрезентант новітньої української музики — це репрезентант українського громадянина-патріота.

М. Лисенко розпочав нову добу в історії української музики. Його творчість і діяльність заважили у великій мірі не тільки на музичному, але й на цілому культурному житті українського народу. Лисенко — це одна з найкращих постатей нашого минулого. Його життям керувала одна думка: добро народної справи. Він творив своє мистецтво для народу, а не для мистецтва.

Хоч М. Лисенко обертався серед аристократичного товариства і вчився в гімназії, не забував однак, хто він і для кого має працювати. Він не підлягає російським впливам своїх родичів, він є під впливом своєї бабуні українки, яка говорила тільки по українськи і під впливом свого дядька Олександра Лисенка, який кохався у козацькій старовині, співав старі козацькі пісні, розмовляв тільки по українськи і внолював у Миколу любов до свого народу. Під їх це впливом йде Микола між парубоцтво, співає з ними пісні, вслухується і збирає народні пісні, записує їх.

В Києві — як студент організує М. Лисенко виступи українського студентського хору, концерти, вистави. За це стрічається Микола з російською заборонаю. По скінченні студій у Ляйпцігу повертає М. Лисенко до Києва. Як музик, вчитель і диригент розвивав довгі літа живу діяльність у Києві, де й помер в 1912 році.

Свою композиторську працю починає Лисенко від „Заповіту“ Шевченка (Ляйпціг 1868) та від опрацювань українських народних пісень. В 1875 році зявилися збірники його танців та пісень „Молодощі“.

Реформи в Протектораті

Подавно запроваджена реформа державної управи в Протектораті, має цим дати убиті в життя. Реформу цю запроваджував райхспротектор Гайдрін, який згинув в наслідок атентату. На день перед замахом Гайдрін подав до відома основи змін в управі Чехії і Моравії. Тепер саме проголошено введення цієї реформи, а це є доказ, що атентат з 27 травня повсім не вплинув на зміну політичної лінії в Протектораті. Реформа передбачує роз-

ширення компетенцій автономної чеської управи. Дотеперішня управа була подвійна, то значить, що крім чеських урядів були ще й паралельні німецькі.

Поверот болгарського посла з Америки

Болгарський посол у Вашингтоні, Паунов, вернувся з Америки до Софії. Він виїхав із Злучених Держав разом з іншими дипломатами держав осі.

Викриття комуністичної роботи в Аргентині

В Північній Аргентині почали останньою сильну акцію комуністи. Уряд мусів прешти виступити проти цього. По закінченні акції національна поліція Аргентини оголосила деякі дані. З них виходить, що в об'омці Чако викрито велику комуністичну організацію, яка діяла розширювати комуністичні

ідеї серед тамтешніх робітників. Дотепер заарештовано 39 осіб головню з жидівськими та славянськими прізвищами. Зі сфискованих документів виходить, що заборонена комуністична партія діяла здебільше як сільсько-господарський союз.

Більше танків

Після цього, як перед поразкою біля Харкова советські інформаційні станції вивели про достаточну кількість танкерних возів, домагасться тепер „Правда“ у вступній статті особливо від цих, що працюють у фабриках танків вогаду на значення цієї зброї від теперішню хвилю, збільшення продукції. (т.п.)

Антонеску в Трансїстрії

Цими днями Маршал Антонеску відбув інспекційну подорож через Трансїстрію в Миколаїв, Очаків і Одесу. В Очаківі відвідав він порт, місто та оборонні споруди, де він перекопався в перемишках, які тут сталися. Свою подорож закінчив він через Одесу. Як всюди, де він не поїхав, так і тут, цивільне населення зустрічало його.

Міліон німців в Мадяриціні

Часопис „Нова Мадяриця“ приносить цікаві статистичні дані про село населення теперішньої Мадяриціні. Ціле населення Мадяриціні вносить 14.668.496, із того 10.928.028 мадярів себто 74,5% населення. Німців в 1.086.000, то значить 7,4%.

в того на Бачку припадає 250 тисяч. Та це за новою статистикою, тоді, як за старою статистикою німців було значно менше, бо вводилося дві окремі рубрики: національність і рідна мова. Нова статистика цей бляд виправила.

„Дейлі Мейль“ проти необоснованого оптимізму Англії і ЗДА

„Дейлі Мейль“ звертається за виставкою лондонського кореспондента „Ніа Ньюс“ Алєксандра проти необоснованого оптимізму, щодо положення на Тихому океані. Цей оптимізм поширюється від кількох днів в Англії і ЗДА. В дійсності в тамтешнє положення дуже погане. Англіський часопис дав

попуру картину загального положення. Також на східному фронті, так пише „Дейлі Мейль“ далі, — нема причини до оптимізму. Ввесь воєнний матеріал є безвартісний, коли його не можна доставити на боєвоє місце. А його можна ужити, як довго держави осі далі топять так багато кораблів.

НОВИНИ З УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛ

ГВАЛІЯТЕР ЗАВІСЬ В УКРАЇНІ

Гваліятер Завісь, уповноважений Фюрера для справ праці віддав своїми гваліятерами співробітниками праці державний комісаріат України.

В вичерпних розмовах з різними урядовими установами державного комісаря Коха, генеральних комісарів та відповідних військових станцій Гваліятер Завісь порушував справу українських робітників у Німеччині.

Він зазначив, що він сам особисто дбає про те, що кожний робітник, який добровільно виїде на працю до Німеччини, зустріє там не лише відповідну поведінку, але й окрему описку та забезпечує. (т.п.)

ПЕРСОНАЛЬНА ДОПОМОГА

ВДОВІ АКАДЕМІКА Д. І. ЯВОРНИЦЬКОГО

На клопотання двіпронетровської української громадськості, підтримане Міською Управою м. Дніпропетровська, п. Штадткомісар ухвалив видати односторонню допомогу вдові академіка Д. І. Яворницького. С. Д. Яворницькій в сумі 4800 крб. та призначити їй персональну щомісячну допомогу в сумі 600 крб.

КОРОТКІ ВІСТКИ

У Києві організовано Музей переходної доби, що має збирати матеріали про повалення більшовизму та вивчення України. Директором Музею призначено проф. Оглобіна. Музей міститься на Подолі, на Олександрівській площі.

Спілка киянських мистців та архітекторів, як відомо, має свій Салон. Нині цей Салон проводить успішну торгівлю картинами українських малярів та народними мистецькими виробами. Крайніма Спілька міститься на Великій Володимирській і приваблює багато покупців.

При Управі міста Києва осередковано бібліотеку, що складається переважно з книжок по музично-національному господарству і має обслуговувати потреби міських працівників.

У Києві встановлено Центральну Українську Станцію захисту рослин. Повстала вона в колі Інституту зоології та біології Української Академії Наук. Завдання Станції — боротьба зі шкідливими рослинами. Станція — велика установа, в ній працює понад 40 дослідників фахових і наукових сил. До складу співробітників входять відомі фахівці: д-р Парамонів, кандидати наук — В. Вільський, В. Пархоменко, Е. Савченко, Євменко, Невкрита і Вубарова. Директором є проф. д-р Шарлемань. Станція міститься в будинку Академії Наук на Володимирській ч. 65.

Кієвська Музично-Драматична Школа енергійно працює. В останній час вона організувала низку концертів, що оживили життя Києва. Це були концерти на честь М. Лисенка, а також кілька концертів, на яких виступали студенти консерваторії.

Ларія Прохавська

ПІД ШУМ РІКИ

I.

Павло ввійшов до читальні, як там уже було багато людей. Це було неважко, ніколи так не робив. У неділю, чи свята, він приходив туди першим, читав людям гвети, або кавав, по чуб у місті, чи у радіо, та слухав, що другі говорять. Але того дня заслабла корова і він мусів залишитися в селі. Та висидіти цілий вечір у ній не міг. Скортіло піти між люди та трохи розважитися і він вибрався туди, хоч це була пора, в якій вони звичайно розводилися вже до хат.

З читальняної кухні, що підчас аматорських вистав була гардеробом, доходив спів молоді. Зі залі чувся чийсь один голос, певно замість нього хтось читав газету. Двері до сіней були відкриті і Павло вмить пізнав голос свого сусіда Миколи. Тільки він не читав нічого, він говорив. Павло дійшов до дверей і вже мав їх відчинити на цілу ширину, коли слова Миколи задержали його на місці.

— Та що такий Павло? Йому вдається, що він тут якийсь диктатор! Ходить і радить. Ніхто в нього нічого не знає, він один усі розуми поїв! А

то недавно парубочить престав, а на провідника громади вже вийшов!

Павло усміхнувся прикладившись до одвірка. Це видалося йому забавно. Він заикавлено перехилив голову вбік, наслушавши дальших слів.

— Певно — притакнув чийсь інший голос. (Павло подумав: хто б це? тоді, як усмішка ставала щораз ширша). — Забавно до всего береться такий молодик.

— Ну, брався би — тегнув далі Микола („Ага“, думав Павло „на то дозволяється, бо ти мій одволіток“). Нехай би брався, бажу, але як би знав. Але все, що він робить то... я пожитку для села ніяк з того не бачу. Павло то така людина, що думає тільки про те, якби то влившити себе, а потоптати других. Ви так меві скажіть, що він доброго нам зробив, що тут верховодить? А собі?!

На залі на мить затихло і Павло, все ще усміхаючись, подумав, що тепер певно кожен в присутстві нагадує собі про все, що він колинебудь зробив для села.

— Та воно так — вгодився вкінці чийсь повільний голос.

— Та по правді сказавши, то нема

так, щоб аж дуже — підтвердив другий. („Ого — було в думках у Павла — бере громаду, як рибу на червк!“).

— Він думає лише про те, щоби якнайбільше висотати зі села, а не для нього придбати! — говорила далі Микола.

Павло погавнув, чи не надто дитячо в надвору і вигідно сперся до одвірка. Йому було цікаво знати, що каже про нього Микола, як відзивється громада і він слухав.

З Миколою вони вергували вже давно, він сам уже не знав від чого воно почалося. Прийшло якось несподівано, заволоділо ними і тримало в своїх лапках. Може несправді між ними почалася ще тоді, як обидва ходили до одної дичини, а може тоді, коли Павло став скарбником кооперативи, а хотів Микола, або коли його, Павла, послали, як представника села на зїзд до Львова. Це було байдуже від чого почалося, але воно існувало та зміцнювалося щораз більше. Це була якась глупа, ваташна замість і вехів чи вадристь, що вгодом веремінилася в несправді, та ваташна їм видати взаїмно каміння під ноги. Але ніколи-ніколи Павло не подумав про те, щоби Микола очеркивав його прилюдно, як ніколи сам того не робив. Це були їх особисті поразки і Павло ніяк не

міг зрозуміти, пощо Микола ніяк не хотів його працю в селі, втягає до того людей.

Він перестав усміхатися відчув тільки, як червчак заості закрутився біля його серця. „Гадина“ — мигнуло йому в голові. Тепер уже він почував швидко кружіння крові в жилах і голосний удар серця.

— Він нібито для села старався — слухав дальших Миколових слів — а я дивуюся, що ніхто з господарів не бачить, як то він з кооперативні все, що він приїде, на право, до себе... Цувор, чи сїрник, чи...

— Неправда! — вибухнув Павло — Я не безтілесний дух, щоби ніколи не думати про себе, але я не злодій! Хто сміє твердити прилюдно, що воно так є? Я працюю чесно, я думаю тільки про те, щоби вас дивили, повставали, за люди казали! А ви мене злодієм, шкідником? Ви? Хто сміє? Ти?

Але він не сказав цього, не тільки в його голові полотилися такі думки. Було йому гаряче. Він швидко розвинув ковпир сорочки, йому удавалося, що ось-ось задуситься. Він цілий напружився, якби мав схопити, але ще не входив. За дверима ще не скінчилися балачка, а він хотів прослухати її до кінця. Він пасяву вдержував себе, щоби вже не вкочити плям, якийсь час змивався в його голові. Зараз, як тільки

Не считавши броду, не лізь у воду

Або інакше два рази мир, а раз Українці! Цими словами наша народна мудрість учить нас, що в житті належніше завжди поступати розважливо й ніколи нічого не робити без передумання справи. Коли так поступитимемо, тоді зброю не наразимо себе на жодні прикритості й неприємності. Нерозважливий поведінка відбивається не тільки на долі самої людини, але дуже часто приносить шкоду для загалу.

Знаючи у нас є солом'яний вогонь. Дуже часто ми поступимо як півні, що йдуть за старою, не застопорившись, чи то для нас буде добре, чи ні. Бувають випадки, що той задивиться на своїх сусідів, що йдуть на роботу до Німеччини, та й собі захоче їхати. Заблещуться, виїде, попрацює пару місяців і зойка тоді нагадає собі, що в нього велика господарка, хвора жінка, старі родичі, дрібні діти, що його господарка підпаде без нього і... тоді робить все, щоб звільнитися з праці перед реченням іншим знову, побувши в Німеччині, побачити, що для нього та праця за важка, старастається викрутитися. Очевидно на тому виходять дуже зле, бо його придержують в місці його долубу й назад відставляють до місця праці.

Ніза тм, що сам він має різні неприємності, ще й наражує інших своїх товаришів-українців, яким через таку як він, не раз дають відпустку, в обид, що вже не повернуть. Ще гірші наслідки бувають з полоненим, якого звільнили з табору і поставили на роботу під умовою, що до кінця війни працюватиме в Німеччині, а він несподівано втіє. Очевидно, супроти тих усіх, що самозвольно покидають працю, приміюються різні гострі засоби, описи не раз приймаються тих, що самі до праці голосяться.

Треба не забувати, отже, що це є воєнний час, в якому в Німеччині всі молоді мужики стоять на фронті зі зброєю в руках. З огляду на потреби фронту мусять теж якесь працювати всі підприємства, зокрема ті, що потрібні для ведення війни та удержання господарства, бо від того залежить прохарчування краю і промислу. Робітник, який голоситься до праці, може справді чогось навчитися, а коли він покидає працю, тоді приносить більше шкоди, ніж користі, бо дезорганізує господарку.

Та не дивно на тому відтинку зустрі-

часомось з тим явищем. Скільки то в нас є таких молодих людей, що в краю зголосились до якоїсь праці, наприклад до Української Поліції, залізничної, чи деінде. От попрацюють пару місяців і тоді відкидають працю. Такі люди не лиш собі приносять шкоду, аряжують трудящим початками, але залишають свідки, які колись в будуччю могли б серед каладаних відомості забезпечити їм гарну будуччину.

Багато є й таких людей, що витратилися з грошей, щоб залюбити собі кравчиню, чи інше підприємство, описали вражені першими початковими труднощами, покидають часто зарплату праці, який їх чимало коштував. Ці люди не лиш собі, але й своєму загальному школять, впадати в ціле наше господарське життя доколот та нелад. Вони підраивають довіру інших до наших людей і взагалі до нашого народу.

Тому треба розвинути виховну роботу в тому напрямі, щоб кожна паша дитина вже змалку навчалася того, що щонебудь робити, треба робити розважливо, описав будучи старшою, навчались адекваті собі справу з того, що кожний її крок має поважні наслідки не лише для неї, але й для цілої суспільності, тому не можна нічого тамого піднімати, чого не можна виконати.

Щобно, коли ми виховасмо в той спосіб молоде покоління, тоді будемо певні, що й ми самі будемо могли адекваті до своїх людей і другі відповідно будуть нас ціняти, бо знатимуть, що нашим людям можна доручити найбільш відповідальну роботу, а вони де покинуть її в пидорожжя.

ГОСПОДАРСЬКИЙ КУТОК.

БІЛЬШЕ УВАГИ ПРОРІВЦІ

Щепа шарівки — зрушування землі призмальних виходах деяких економічних слайде проривки. Якщо помітні хоробливі прояви — про які згадаємо пізше разом — тоді перед проривкою слід ще перевести міжрядкове мотичення, щоб таким чином підсилити росляну.

Та в нас подібно як і з шарівкою, так і проривкою не зовсім в порядку. Ці дві чинності — часом більше ринаючи про урожай, як саме погноєння, — в нас або зовсім проп скажу, або виконують цілком

Що таке швидкі військові відділи

Швидкі відділи, які так знаменито вказали себе в дотеперішніх боях, відзначилися особливою швидкістю в північній Африці й Марокко та в інших частях Африки. Значення цих відділів полягає, як вже сама назва вказує, на невичерпній рухливості, скорості та бойовій смілі. Коли йде про склад такої швидкої групи, то він представляється так: Основу швидкого відділу становлять танки (панцерний відділ). Їх завданням є знищити ворожу піхоту, артилерію і панцерні відділи. Вони беруть також участь в бою з танками. Їх вишівна сила полягає в зброї, яку вони мають до розпорядження, на їх озброєнні та скорості рухів. Далішого складом частинною скорого відділу є стрілецькі відділи, які є в тіснім контакті з танками. Ці стрілецькі відділи відзначаються теж великою швидкістю, сильною зброєю і панцирною охороною. Їх основною прикметою є зминисті та гнучкість в тактиці. Вони рухують в поле та як вишівні піхотинці в бою можуть скоромінати свої ролі. Їх відділи мають дуже відоміальну роллю. Їх завданням є захоплювати важкі об'єкти чи озброєння або відратити на заді ворога. Найскорішою та найбільш рухомою частинною швидких відділів є безперечно стрілецькі мотопіхотинці. Їх уживається передовсім до тактичної розвідки внутрі даної дивізії. Завдання їх не легке і вимагає дуже багато хоробрості, рішучості та боєваляности. Вони діють дуже скоро і таким чином заоканують ворога. Вони швидко звляються, все є готові відкрити вогонь і скоро зникають. Важку роллю в розвідчій службі таких скорих частин відіграє панцерний розвідний

відділ. Він може діяти у всіх тересах, має сильну зброю та має надзвичайно гнучку інформацію до штабу дивізії. Це зрештатом дозволить танкам, які відзначаються тим, що відкривають сильний вогонь, мають добре озброєння і виконують всілякі теренні труднощі.

Зі спорту

Перші змагання за першество округи

В неділю 14-го ц. місяця розпочалися перші футбольні змагання за першество Станіславської округи. Висхід перших змагань такий:

- „Бескид“ — „Буй-Тур“ 3:1 (1:1)
- „Прут“ — „Чайка“ 1:3
- „Черник“ — „Хортиця“ 5:2 (3:1)
- „Трєбіша“ — „Заграва“ 3:3 (3:1)

До найбільш цікавих змагань треба зачислити змагання „Черника“ (Книжичини) — „Хортиця“ (Крохотини), які відбулися на гринці „Заграва“ (на Гирці) та привнесли господарям крім двох пунктів, ще й гарне відношення ворогів. Треба признати, що гра була жива і темпо гри витримало до самого кінця. „Хортиця“ вишла в неповному складі та мала владу багато енергії, не могла дорівняти „Черникові“, хоча випади напад „Хортиці“ були часами дуже небезпечні; це знає найкраще оборона „Черника“, яка мусить сильно нат собою працювати, щоб відтягнути до нападу, який остального разу доволі добре загравав. З помічання Р. Каміньський мусить навчитися грати більш пильно і землю, а менше „на гурі“. Бурачницькому придалось б знову більше старту до мича, взагалі „Черникові“ треба більше тренінгу, а тоді напевно буде дуже небезпечним противником для кожної іншої дружини в змаганнях за першество. „Хортиця“ нагомисті мусить доважно ставитися до кожних змагань та на другий раз виходити в повному складі. Серед дружин вибиваються деякі гравці, про котрих місцеві гравці самі добре знають, тому знаючи це, повинні до них підтягнутися, щоб справді представляли собою якусь карию й віграну „одинакитку“, яка б гідно репрезентувала Крохотини.

Відносно змагань „Буй-Тур“ (Станіславів) — „Бескид“ (Надирва), які закінчилися виграною „Бескиду“, можна би багато говорити, хоча самі змагання були мало цікаві. Позем гри був низький. Гравці обох дружин грали куними, так що це не виглядало на змагання копного мича, а радше на американське „драгін“. Обом дружинам придалось б якийсь тренер, а годинно часті тренінги, до вони вчаться б подавати з ноги до ноги, скоро переводити атаки й більше на гринці думати чим кинати.

Доволі цікаві були змагання, які відбулися в Делятині, між місцевою дружиною „Прут“ та „Чайкою“ (Пасічна) зі Станіславова, яка заслужено здобула собі два пункти.

„Заграва“ по перших „болит“ здобула собі два пункти в Публіці, де взагалі гринце не надається до футбольних змагань, через те неможливо є розвинути тут якусь карию гри. Треба одягати скакати, що дружина Публіці є доволі небезпечна на своїй гринці, одягати мусить багато пал собою працювати, щоб такою небезпечною бути і на станіславівському гринці. „Заграва“ треба менше легковажити своїм противникам, а більше відходити до кожних змагань без шуму й гвалту, а більше спокійно й розумно.

Відносно треба ще згадати про приятельські змагання „Вихор“ (Ямниця) „Богун“ (Отинія), на яких Ямниця зовсім заслужено виграла у відношеннях 4:0. Деякі гравці в „Богуні“ поводилися при тому дуже некультурно супроти судді, за що належиться їм публична догана. Провід місцевої дружини повинен на це звернути увагу і виключити з дружини таких людей, які взагалі не доросли ще до того, щоб бути спортсменами.

Зі спортивного бонтону. Всі гравці повинні пам'ятати, що особа судді є найбільшим авторитетом для них на гринці і їм не влізло поводитися супроти нього негарно, бо це не тільки підриває авторитет судді, але й велику серед публичної екзальтації вражіння. Гравці, які будуть відомляються з дисципліни й некультурно поводяться на гринці, чи то супроти судді, чи то супроти інших гравців будемо публично виключати на сторінках цього й домагаються виключення їх нова редакція нашого спортивного життя вважатиме.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПОДВІЙНІ ШКІДНИКИ

Припадок спонукав мене написати цю статтю, щоб пошкрити дуже важливу підсогодінню момент справу. Було це так: купую я недавно тичку до фазозі. Селянин жадає від мене по 40 гр. за кожну тичку. На мою замітку, чи не за дорого, відповідає:

— А що я ва них інші куплю? Давні-

Микола вискажется до кінця, він вийде до залі, яко мога спокійно відійде до нього і вдарить його в лице, але так сильно, щоб тому аж свічки засвітились в очах. Тоді він повернеться до людей і скаже їм сам, що він зробив. Так, зараз, він обовязково це зробить. Але Микола все ще говорить і Павло відчував, як від самого його голосу, ніби спокійного і байдужого зміцнювалася та стеноувалася земля. Вона поривала його зі собою, він уже не думав, він тільки почував. Тут за дверима був його ворог, що селен, ко він вже не прийде, спокійно зовбавляв його честі, толович погани його добре їм, шкодив його праці на майбутнє, підкопував його повагу в селі віддя своєї власної ненависті, своїх особистих порухів! Він уже не думав про те, щоб підійти та зневажити його прилюдно. Це було за халю! Так, це нічо!

Тихо, на вшннннках, він вийшов зі сільні. Він мигом рішив підістися на Миколу, коли той вийде вже з читальні і дати йому добру науку. Таку, щоб непамятав, щоб підістися не міг, щоб вдох.

Він так й подумав: „щоб здох“. Він не володів уже собою, він цілий був одним почуттям, що балало відважати, що хотіло знайти для себе спокійна.

ше, то я по 2, чи по 3 гринці продавав і було динше... Знаєте, оці пани з міста що гр до нас тепер по молоко й харч, приїжджають, все добре знають, і... нам, де можна, „договорюють“, як колись жилось, а як тепер.

Тимчасом надійшли інші погунці, стали купувати, торгувати, тоді я залишив цього селянина та й відійшов, в часе думаючи про ці його багатомовні слова.

Так отже вродилось бажання поділитися з Вами своїми думками. Чи ці пани з міста, що то стало по селах за „харчачьом“ нештається, не виконують побіч цього ще й іншої мислі — „досліджуючи“ відповідно неорієнтованих селян та викликаючи бажанні ними настрої.

Во чомуся не згадують вони селянам, що був тоді мир, а тепер уже майже повний 3 роки ведеться війна. Даліше, не згадують чомуся ті „панове“ про ту перспективу, що чекала нашого селянина, якому швидкі б. до землі дістати (це й відбирали), але не можна було купити, але кудишбудь вилати, лиш коротко пригадують, що то і було лише (???) і т. д.

З той то причини вважаю своїм обовязком звернути увагу усіх наших селян, а передовсім наших інтелігентів по селах чи містечках, головню наших організ боюшки, щоб звернули більше уваги на цих „людців“ та взагалі пильно стежили, хто й по що приїжджає на села, бо ті „панки“ не то що висмоктують від селянина його працю, але при тім нагоді ще й іншу „роботу“ викладають для нього виконують. (І. 8.)

важно, внаслідок чого мимохіть знижують урожай не раз о більше як половину. Цю нерациональну працю прикриває декто зовсім необдуманими мотивами, мовляв, пізніше проривні буряки, чи також кукурудза, можна зжити на користь для худоби. Ці помитивні вивчання приносять нам ганьбу, бо свідчать про нашу господарську остальість, про цілковите незнання таких „ощадників“ найраціональніших жаттєвих вигод росляни.

Що значить в час переведення проривки, це бачимо на тралітнім досвіді, який вказав, що цукровий буряк прориваний в час, як мав 2 сиривні листки дав б 25% більше урожаю від того, що мав 6 сиривних листків. Також процент цукру о нього нижчий у пізніше прориваних буряках. А втім і без досвідів швидкі наслідки спаненої проривки відроз видно: листки витягається, кілька коріньків перелітається марнучо витягнені в землі кормові складники.

В наших умовах, побіч кукурудзи, найбільше значення має проривка буряка взагалі, а цукрового зокрема, тому й над нею більше застановлюємося. Найбільше проривати цукровий буряк у часі ніж ростом одноі, а двоє пар сиривних листків. Цей час триває около 10 днів і в цім речинці слід роботу скінчити. При більших плантаціях слід обчищати працю дещо скорше, найкраще перед розвитком одноі пари сиривних листків, ніж після розвитку двоє пар. Один буряк від другого треба оставляти на 15 до 20 см. при віддаленні рядів 36 см., зглядно дещо гуще при дальшій віддаленні від себе рядів. Якщо буряки хворіють, чи мають інші неприємні умовини до росту, тоді лише частину їх проривасмо — залишаючи по 2 — 3 ряди більше. Шанше, як небезпека мича, загусні — слабші проривасмо. При більших плантаціях проривку роблять спеціальними культиваторами, проріскуючи буряки навпоперек, після чого проводять проривку ручну. Рівночасно в проривкою кінцями буряки. В часі довше тривалої посухи теж робимо проривку, а після неї валуємо буряки деревинним гладким валом, щоб коріньки обтиснути землю.

За всяку ціну виконаймо проривку якнайскорше, щоб таким чином не припинити інші управні праці, як проривку погноєння і т. д. та про це слід думати разом. І. К.

Увага Після і Передплатники!

Вирівнюйте належність за попередні місяці і сплачуйте передплату за місяць вперед.

З днем 1-го липня ц. р. рішучо перестанемо вислати часопис на кредит.

АДМІНІСТРАЦІЯ.

